

Arrest

nr. 91 288 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die *loco* advocaat C. MERRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in. Op 13 juni 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk te verklaren, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokken haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorlessen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de eventuele familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene toont niet op afdoende wijze aan sinds wanneer hij in België zou verblijven. Hierdoor kunnen we stellen dat zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige elementen (betrokkene is werkwilbig, heeft een kennissenkring en legt een arbeidsbelofte en getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het rechtzekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Doordat: De Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoeker onderwierp aan een ontvankelijkheidstoets op basis van de vereiste buitengewone omstandigheden en oordeelde dat er inzake geen elementen voorhanden waren die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Terwijl: In de inmiddels vernietigde instructie, doch welke door de bevoegde Staatssecretaris verder zou worden gebruikt als leidraad binnen zijn/haar discretionaire bevoegdheid, werd bepaald dat indien een vreemdeling zich beriep op één van de omschreven prangende humanitaire situaties hij geen buitengewone omstandigheden diende aan te halen aangezien deze prangende humanitaire situatie op zich reeds een buitengewone omstandigheid uitmaakte. Zodat: De eerste bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken nietig is aangezien ze strijdig is met het rechtzekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Toelichting: Het rechtzekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat een rechtszoekende moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid (over eventuele politieke grenzen heen), of op toezeggingen die de overheid in concrete gevallen heeft gedaan. In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister/staatssecretaris vaardigde de overheid een instructie uit, welke bovendien werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en waaruit rechtszoekende burgers rechten konden putten wanneer zij aan één of meerdere van de woordelijk omschreven prangende humanitaire situaties voldeden. Later werd deze instructie weliswaar vernietigd door de Raad van State bij arresten dd. 9/12/2009 en 5/10/2011, doch dergelijke vernietiging mag niet tot gevolg hebben dat rechtzoekenden die zich voor de vernietiging van deze instructie op de toepassingsvoorwaarden ervan hebben beroepen er geen rechten meer zouden kunnen uit putten. Temeer de bevoegde staatssecretaris via allerhande publieke media heeft verkondigd deze instructie als interne leidraad te zullen hanteren binnen de hem toegekende discretionaire bevoegdheid. Nu de bestreden beslissing letterlijk ingaat tegen de termen van deze instructie, meent verzoeker geschokt te zijn in zijn rechtmatige verwachtingen, alsdat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard op grond van de gemotiveerde verwijzing naar de voorwaarde uit deze vernietigde instructie. Het eerste middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat ten onrechte werd nagegaan of hij buitengewone omstandigheden kon aantonen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat in de vernietigde instructies van 19 juli 2009 werd bepaald dat dergelijke vereiste niet langer gold voor vreemdelingen die aanvoerden zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoeker betwist niet dat hij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Verzoeker houdt echter voor dat op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 dienden te worden toegepast.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron. Gezien de instructie niet werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan verzoeker in het kader van deze procedure niet dienstig aanvoeren dat hij niet kon voorzien dat de gemachtigde zou onderzoeken of zijn aanvraag beantwoorde aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien diende verzoeker zijn aanvraag pas in geruime tijd na de vernietiging van deze instructie. De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Doordat: De Dienst Vreemdelingenzaken inzake binnen haar discretionaire bevoegdheid besliste de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden. Terwijl: Diezelfde administratieve overheid eerder te kennen heeft gegeven de door verzoeker aangehaalde omstandigheden te zullen weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zodat: Duidelijk is dat inzake de Dienst Vreemdelingenzaken de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden en er eerder sprake is van loutere willekeur, waardoor de eerste bestreden beslissing nietig is wegens strijdigheid met het redelijkheidsbeginsel. Toelichting: Inzake heeft de bevoegde Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het al dan niet verlenen van een machtiging tot een verblijf van meer dan 3 maanden. Dit houdt in dat de overheid over een grote mate van beleidsvrijheid beschikt om de wet toe te passen en dus een beleidskeuze te maken. Inzake bepaalt de wet dat “de Minister” of zijn gemachtigde bevoegd is om iemand langer dan 3 maand op het grondgebied te laten verblijven. Anderzijds is de Minister of zijn gemachtigde tevens gebonden aan de definitie van het begrip “buitengewone omstandigheid” zoals vastgelegd door de Raad van State en de andere administratieve rechtbanken. Evenwel mag deze discretionaire bevoegdheid niet leiden tot willekeur ... de bevoegde overheid moet consequent en redelijk optreden. Wanneer men vaststelt dat de administratieve overheid de door haarzelf of haar gemachtigde verkondigde interne richtlijnen welke gehanteerd zouden worden binnen de discretionaire bevoegdheid niet naleeft, kan worden vastgesteld dat de administratieve overheid kennelijk onredelijk is. Inzake heeft verzoeker uitvoerig gemotiveerd waarom het voor hem onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk is naar zijn land van oorsprong terug te keren, of waarom er in zijn hoofd buitengewone omstandigheden aanwezig zijn welke zijn aanvraag in België moeten verantwoorden. Daarbij werd door hem tevens uitdrukkelijk verwezen naar de instructie welke werd uitgevaardigd door de Staatssecretaris op 19/07/2009, doch welke inmiddels werd vernietigd door de Raad van State. Nu de bevoegde Staatssecretaris heeft aangegeven deze instructie verder te blijven volgen als richtlijn binnen de hem/haar toegekende discretionaire bevoegdheid, dient te worden vastgesteld dat het niet naleven van deze (interne) richtlijn leidt tot onredelijke beslissingen, zoals de inzake bestreden beslissing. Binnen de marginale toetsingsbevoegdheid waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt kan of moet deze de bestreden vernietigen omwille van haar

kennelijk onredelijk karakter, waardoor ze in strijd is met het redelijkheidsbeginsel. Temeer de administratieve overheid zich in haar motivering beperkt door elementen af te wijzen op grond van hun 'gesolliciteerd' karakter of op grond van hun vermeende ongeloofwaardigheid, zonder op ook maar enige wijze te grond van het aangehaalde element te onderzoeken. Verzoeker is formeel ... verzoeker verblijft bij zijn broer A. H. (...), dewelke een verblijfstitel van onbepaalde duur heeft gekregen, (stuk 2). Ook de zus van verzoeker, mevrouw M.H. (...), beschikt over een verblijfstitel voor onbepaalde duur. De relatie broer - zus en broer - broer volstaat niet om een gezinshereniging aan te vragen in toepassing van artikel 40 bis van de Vreemdelingen wet, maar maakt wel een prangende humanitaire omstandigheid uit in het licht van de instructie : "De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU- burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben" (criterium 2.3 van de instructie.) Verzoeker beklemtoont dat zijn familieleden allemaal in Europa wonen, zodat hij geen familiaal net meer over heeft in zijn thuisland. Ook zijn zus H.Z. (...) verblijft momenteel in Frankrijk, (stuk 12) Het tweede middel is evenzeer ernstig en gegrond."

2.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat, enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert omdat ten onrechte de vernietigde instructies van 19 juli 2009 niet zouden zijn toegepast. De Raad verwijst hiervoor naar de bespreking van het eerste middel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag uitdrukkelijk verwezen naar het criterium 2.3 van de instructies : “ De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonenden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben; “ Verzoeker heeft onderlijnd dat zijn familieleden allemaal in Europa wonen, zodat hij over geen familiaal net in zijn thuisland beschikt. Ook zijn zus HAMZAOUI Zohra verblijft momenteel in Frankrijk, (stuk 12) De gemachtigde van de staatssecretaris stelt echter dat verzoeker in zijn aanvraag de familieband niet bewijst en dat het voorleggen van een identiteits- of verblijfkaart van de personen waarop verzoeker zich beroept onvoldoende bewijskracht heeft om te kunnen spreken van verwantschap. Het betreft wel degelijk de broer en de zus van verzoeker die trouwens dezelfde familienaam dragen : H. (...). Precies omdat A.H. (...) de broer van verzoeker is, woont verzoeker samen met A.H. (...), hetgeen ook door de wijkagent werd vastgesteld bij indiening van de aanvraag : zie attest van woonst op naam van A.H. (...) (stuk 13) : A.H. (...), gedomicileerd te (...) (alwaar verzoeker ook verblijft) De gemachtigde van de staatssecretaris heeft met dat gegeven geen rekening gehouden, zelfs niet naar gevraagd doch zonder meer onterecht geconcludeerd dat de familiebanden tussen verzoeker en zijn broer A.H. (...) niet waren aangetoond. De bestreden eerste beslissing is bijgevolg onvoldoende gemotiveerd, minstens zeer kort gemotiveerd en gesteund op onvoldoende onderzoek. Verder stelt de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht dat verzoeker niet afdoende aantoonde sinds wanneer hij in België zou verblijven. Verzoeker heeft 2 verklaringen van getuigen van Belgische nationaliteit die meer dan formeel zijn : zij kennen de verzoeker minstens al een jaar (de ene getuige zelfs 2 jaar !) (stukken 4 en 5) Deze verklaringen zijn formeel en oprecht. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris die verklaringen betwist, moet de gemachtigde staatssecretaris aantonen waarom die verklaringen geen bewijskracht hebben. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de reden waarom de administratie haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De eerste bestreden beslissing vermeldt geenszins waarom de 2 getuigenverklaringen (stukken 4 en 5) niet worden weerhouden. De motief die aan de grondslag ligt om de 2 getuigenverklaringen niet te weerhouden is voor verzoeker ongekend. Verzoeker moet er naar raden. Verzoeker wenst er in die kader nog op te wijzen dat binnen een termijn van 2 jaar men zich perfect kan integreren en banden opbouwen. Verzoeker bewijst deze bewering door een arbeidscontract voor een bepaalde duur van een ernstige BELGISCHE werkgever voor te leggen (stuk 8) : het feit dat N.V. SLACHTHUIS Ronse (met bestuurder Steven Vander Stichelen) een arbeidsovereenkomst met verzoeker afsluit, bewijst dat deze werkgever overtuigd is dat verzoeker beschikt over de nodige vakbekwaamheid enerzijds en dat verzoeker ook verankerd met België is anderzijds ! Nu verzoeker minstens 2 jaar in België verblijft is het evident dat hij geen relaties in het land van herkomst meer heeft. IV.3.2/ Verzoeker heeft in zijn aanvraag ook aangehaald dat hij geregulariseerd wil worden op basis van werk+verankering (het criterium 2.8 B van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft hiervoor een werkbeloofte van N.V. SLACHTHUIS RONSE aan zijn aanvraag toegevoegd. Uit deze werkbeloofte vloeide trouwens een arbeidscontract van bepaalde duur bij die zelfde werkgever , N.V. SLACHTHUIS Ronse, voort, contract dat heden lopende is. Het loon voorzien in dat arbeidscontract is niet lager dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersociale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988. Op het arbeidscontract staat duidelijk het loon en de handtekening van de werkgever vermeld. In de eerste bestreden beslissing negeert de gemachtigde van de staatssecretaris het punt van de ernstige werkbeloofte van (een meer dan zeer ernstige) werkgever als N.V. Slachthuis Ronse, om reddende voor verzoeker niet te achterhalen valt in de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende en deugdelijk en ter zake. Het derde middel is bijgevolg ernstig.”

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat hij geen familiaal net heeft in zijn thuisland en dat zijn familie in België (broer en zus) en in Frankrijk (zus) woont. Verzoeker slaagt er echter niet in aan te tonen dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker, die werd geboren in 1982, verklaart dat hij sedert 'enkele jaren' in België verblijft. Hieruit leidde de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze af dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker in Marokko geen familie, vrienden of kennissen zou hebben waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Door louter te stellen dat drie van zijn familieleden in Europa verblijven, toont verzoeker niet aan dat hij niemand meer kent in Marokko, waar hij het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht.

Ook stelde de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze vast dat verzoeker geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt van de personen die zijn familie zouden zijn. Verzoeker betwist dit niet. Het loutere feit dat verzoeker bij één van hen zou verblijven en dat deze personen dezelfde achternaam dragen, volstaat echter niet om dergelijk bewijs te leveren.

Verzoeker kan ook niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde hem diende te interpellieren omtrent zijn band van verwantschap. Het is aan verzoeker om de verwantschap aan te tonen.

Verzoeker stelt verder dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met verklaringen van getuigen, die zouden aantonen dat verzoeker al twee jaar in België zou verblijven. Nog los van de vraag naar de bewijswaarde van dergelijke gesolliciteerde verklaringen, laat de Raad gelden dat dergelijke kritiek geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing dat de banden die verzoeker heeft met België niet kunnen worden vergeleken met de banden van verzoeker met zijn land van herkomst, waar hij toch het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht.

Verzoeker betoogt dat hij voldoende tijd heeft doorgebracht in België om te zijn geïntegreerd. Dergelijk kritiek is niet relevant, nu verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De integratie van verzoeker in de maatschappij werd derhalve niet onderzocht. Zij kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde in toepassing van artikel 9, § 2 van de vreemdelingenwet. Deze redenering kan ook worden gevolgd, wat betreft verzoekers kritiek dat geen rekening is gehouden met de 'meer dan zeer ernstige' werkbeploei van de nv Slachthuis Ronse. Bovendien blijkt uit het middel dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert omdat ten onrechte de vernietigde instructies van 19 juli 2009 niet zouden zijn toegepast. De Raad verwijst hiervoor naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker. Verzoeker betwist de eerst bestreden beslissing omdat hij overtuigd is te voldoen aan de inhoudelijke criteria van voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009 en bijgevolg voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden. Voor zover de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen zou anders oordelen, quod certe non, heeft verzoeker in zijn aanvraag voldoende de buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke diensten in buitenland in te dienen aangetoond. Onterecht heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om het niet aanvragen van de machtiging in buitenland. De buitengewone omstandigheid is wel voorhanden : het staat onbetwistbaar vast dat het bijzonder moeilijk voor verzoeker is om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen : indien verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf zou indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, zal dat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen : het voornoemde arbeidscontract komt hierdoor in gevaar : de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging aan te vragen zal de uitvoering van het voornoemd arbeidscontract

onmogelijk maken. De werkgever kan niet verplicht worden om maandenlang (misschien zelfs jaren) een afwachtende houding aan te nemen. Deze aangehaalde elementen vormen op zich ZEKER buitengewone omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft geoordeeld, en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het is overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ernstige werkbeloofte van N.V. Slachthuis Ronse niet correct heeft beoordeeld. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zodoende niet alle elementen in overweging genomen. Uit de eerste bestreden beslissing kan op geen enkele wijze worden afgeleid waarom dat voornoemd principiaal argument van verzoeker nopens de ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in overweging werd genomen.”

2.4.2. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt verzoekers loutere verwijzing naar “*de ontvankelijkheid van de aanvraag*” niet. Verzoeker blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen. Het middel is niet ontvankelijk.

In antwoord op verzoekers kritiek dat van de werkgever niet kan worden verwacht dat deze maandenlang een afwachtende houding aanneemt, laat de Raad vooreerst gelden dat verzoeker dit niet had opgeworpen in zijn aanvraag, terwijl de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering inhoudt. Verzoekers toont niet aan dat de werkgever ‘misschien zelfs jaren’ moet wachten.

Het vierde middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC